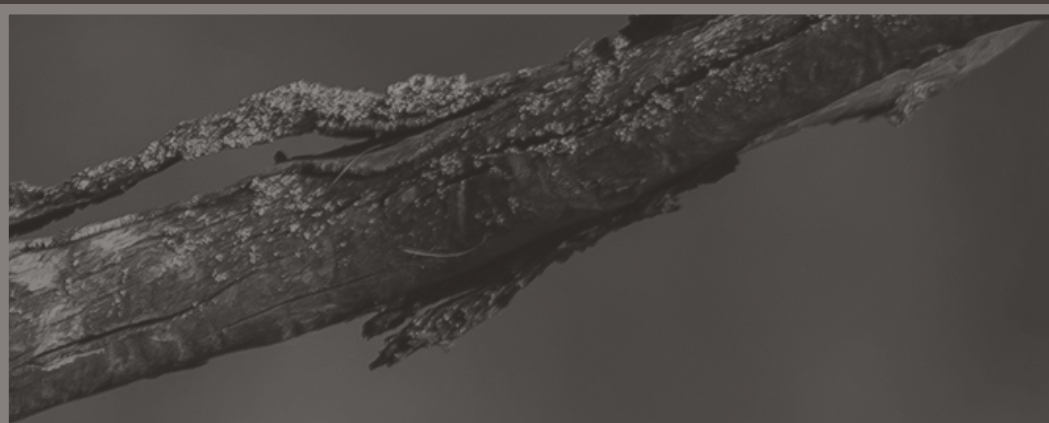

Projekt: fotokniha věnovaná Santymu

AUTOBIOGRAFICKÉ PŘÍBĚHY HOLEK OD KONÍ, KTERÉ
ZTRATILY SVÉHO KOŇSKÉHO PŘÍTELE A NALEZLY
NOVÉHO

ŽIVOT NÁM ROZDÁVÁ RÁNY, ABY NÁS NAUČIL ZNOVU ŽÍT.

- Moje kniha by měla být takovou sbírkou autentických příběhů obyčejných holek od koní.
- Chci ji věnovat mému koňskému příteli, Santymu, který mě 6.9.2023 náhle opustil. Zároveň i sobě jako vzpomínku na něj. Mělo by to být moje "umělecké" vyjádření toho, čím pro mě byl, co pro mě znamenal a stále znamená...
- Připomenutím pomíjivosti okamžiku a vděčnosti za přítomnost, za to, co mám/máme.
- Měla by být vzpomínkou na koňské parťáky, kteří odešli, často předčasně a náhle...osud to tak z nějakého důvodu chtěl...
- Nechci, aby byla v ní byl smutek, ale naděje! Chci, aby poskytla útěchu a pro mnohé uvědomění, že čas rány hojí.
- Aby byla symbolem naděje, že v budoucnu na nás čeká něco nového...

Tento projekt by měl být sbírkou autentických příběhů obyčejných holek od koní, včetně toho mého.

Vždy dostaneme to, co potřebujeme. Tento proces se děje ať na něj věříme či nikoliv. Většina z nás tento fakt ví, a dokonce ho dokáže přijímat, ponaučit se z něj. Pokud se ale jedná o ztrátu někoho blízkého, je to velmi bolestné. Je to velká rána, která se těžce a pomalu hojí. Bolí to... Bolí to dlouho. Jen čas dokáže tu ránu zahojit, ale jizva zůstává. Nikdy už nebudeme takoví jako dřív...

Často vyvstane otázka. Proč jsem tohle "potřebovala"? Proč se to muselo stát zrovna mě? Zdá se to jako zlý sen, a když se vzbudíte, přemýšlíte, zda to byl jen sen nebo realita. Přemítáte stále dokola myšlenky, nemůžete vydržet sami se sebou. Nemůžete se soustředit na nic a vše vám připadá zbytečné, postrádá smysl... Zpomalí vás to.

Najednou není nic podstatné, vše jsou malichernosti. A to je asi právě to, co nás to má naučit. Neřešit nesmysly, žít tady a teď. Být vděčný za to, co mám! Najednou dojdeme k uvědomění, co je pro nás v životě opravdu důležité... Přehodnotíme naše hodnoty a naučíme se být pokornější k daru života.

Lehce se to říká. Často s postupem času na to zase začínáme zapomínat. Přistihneme se, že se vracíme zase do toho kolotoče starostí a řešíme nesmysly. Důležité je umět se zastavit, zvědomit si to... zase se to děje a umět se z toho vymanit.

Dalším aspektem proč se to muselo stát, je z toho důvodu, že v životě potřebujeme něco nebo někoho jiného. Ať se to jakkoliv špatně hodnotí...osud to tak chtěl a nám nezbývá nic jiného, než jít dál. Vyrovnat se s tím. Přijmout to musíme je my sami, nikdo jiný nám s tím bohužel nemůže pomoci. Nevyžádané rady typu: "Ono to přebolí časem, musíš jít dál, bude jiný kůň." Nechceme většinou slyšet, je to sice pravdou, ale musíme si k ní dojít každý sám! V této knize chci shromáždit příběhy těch, kteří o svého vysněného koně přišli a nyní jen s pokorou a s hřejivým pocitem v srdci vzpomínají.

Nemá to být projekt, který by vedl k lítosti. Emoce jsou součástí našich životů, ale musíme se je naučit správně zpracovat a pouštět, aby se z nich nestaly nemoce. Proto chci v této knize zachytit příběhy těch, u kterých nakonec radost, štěstí a láska zvítězili nad smutkem a bolestí. Naděje v lepší zítřky se stala skutečností. Kniha bude vzpomínkou na naše koně, kteří nám do života přišli, aby nás něčemu naučili. Bohužel jim nebylo souzeno s námi na naší cestě pokračovat...osud to tak chtěl.

Se stářím otázka odchodu přichází častěji, u mladších si ji moc nepřipouštíme, alespoň já jsem to tak měla. Žila jsem s tím, že když si konečně splním sen a pořídím si mého vysněného rezavého ročka s lysinou...bude po mém boku dlouhé roky. Bohužel člověk míní a Bůh mění.